

Soumraak
Kletby
Démonu

MADELEINE ELIOT

SOUMRAK KLETBY DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

PŘELOŽILA
ZUZANA ŘEHÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023

Translation © Zuzana Řeháková, 2025

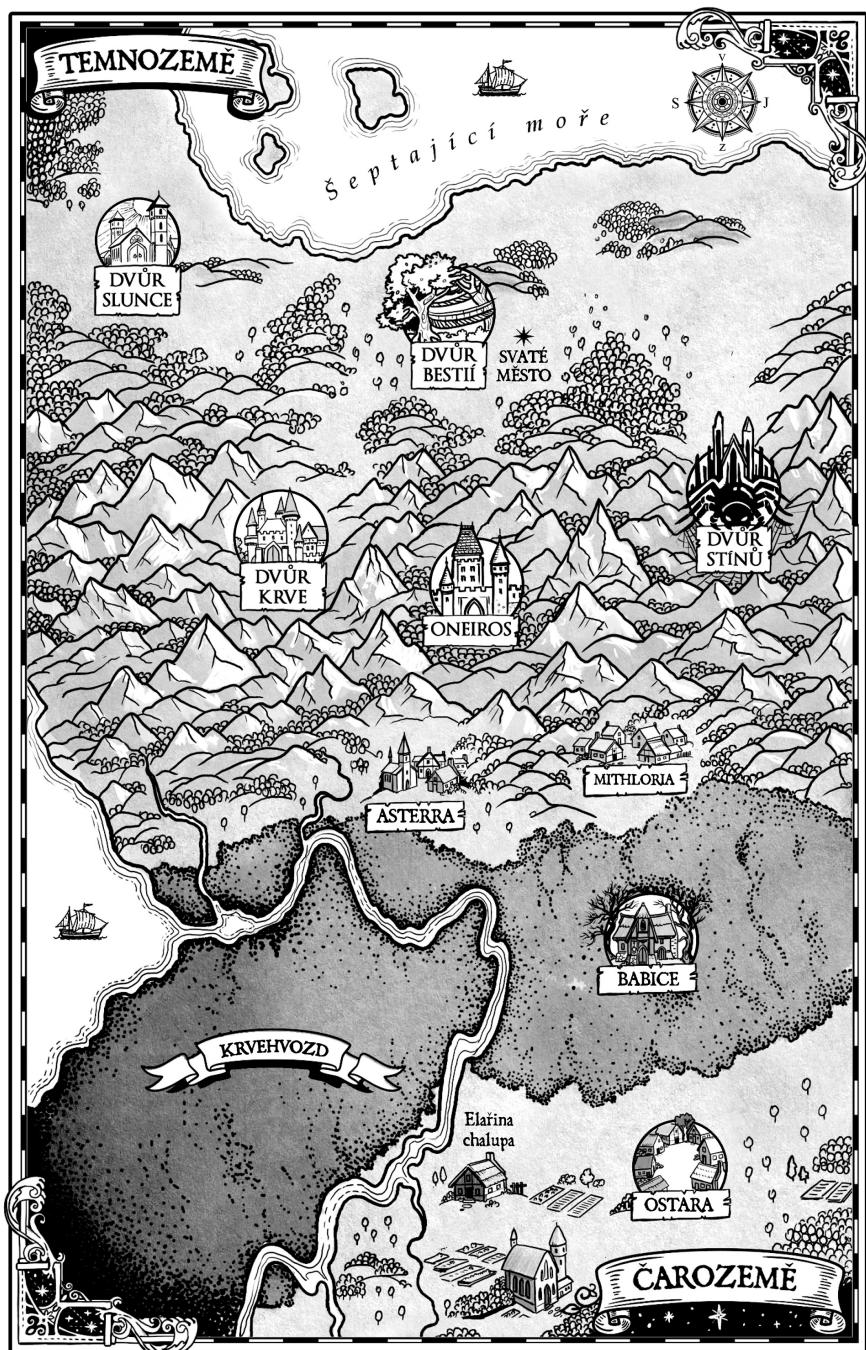
Cover Illustration © Bianca Bordianu, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Map © Jana Šouřlová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-799-3 (pdf)

PRVNÍ ČÁST

POSLEDNÍ SOUD

I. KAPITOLA

„Říkala jsem, abys šel pryč!“ zaječela jsem, když král démonů Carnon, jemuž jsem se nevědomky zaslíbila, už popáté zaklepal na dveře.

„A já jsem ti říkal, že nikam nepůjdu,“ odpověděl a jeho hlas zněl za dveřmi z měsíčního kamene tlumeně. „Takže mě klidně můžeš pustit dovnitř, jinak budu nuceněj použít svou nepřirozenou démonskou magii, abych se do té zatracené místnosti dostal.“

Zakoulela jsem očima nad tou očividnou snahou mě vyprovokovat. Carnon moc dobře věděl, jak pohrdám jeho magií. Bylo mi záhadou, proč jako čarodějka vládnu vlastní démonskou mocí. Doteď jsem nepřišla na to, jak je to možné, a tak jsem byla rozhodnutá ji nepoužívat.

„Jestli trváš na tom, že s tebou musím sdílet tvou komnatu,“ odpověděla jsem a načrtla pentagram na – jak jsem doufala – příšerně drahý konferenční stolek, „tak mi občas musíš dopřát trochu soukromí.“

„I když mě baví, jak si myslíš, že ty dveře nedokážu otevřít,“ křikl, „snažím se chovat ohleduplně a dát ti šanci, abys je otevřela dobrovolně. Nenuť mě, abych se choval jako kretén.“

„Tak to už je pozdě,“ vykřikla jsem s tím největším opovržením, jakého jsem byla schopna. Carnon mi lhal od první chvíle, pak mě zmanipuloval tak, abych s ním nevědomky

uzavřela magickou dohodu, která mě nutila se za něj provdat. Byla jsem rozhodnutá chovat se jako ta největší a nejhorší osina v zadku, dokud dohodu nezruší.

Zlatý záblesk byl jediným varováním, že pohár jeho trpělivosti právě přetekl.

„Elaro,“ zašeptal mi do ucha, takže jsem sebou trhla a praštila se kolenem o okraj stolku. Svíčky se převrhly a poničily pentagram. Podrážděně jsem se na Carnona ohlédla.

Koleno mě bolelo a má zářivá síla se probudila s touhou mě uzdravit. Zlostně jsem ji potlačila hluboko do svých útrob. Měla jsem pocit, jako by tam někde trucovala. Ačkoliv uzdravování patřilo mezi dary naší Bohyně, tušila jsem, že *tohle* je nějaký démonský druh magie, s nímž bych si radši neměla zahrávat. Navíc se mi ani za mák nezamlouvalo, že ta neznámá síla projevovala vlastní názor na to, jak ji mám nebo nemám používat.

„Omlouvám se,“ pronesl Carnon a popadl mě za lokty, abych se uklidnila. Už nebyl oblečený jako obyčejný lovec v kůži a plášti. Teď byl každým coulem král démonů v dokonale padnoucím oděvu černočerné barvy, s ozdobnou zlatou a stříbrnou výšivkou na límci a manžetách. Byl hladce oholený a na jeho mužné bradě nezůstal ani náznak strniště, které si nechával narůst, když chtěl působit jako drsný lovec. Mezi lesklými černými rohy, které mu vyrůstaly ze spánků, se mu táhla tenká zlatá obroučka a v kontrastu s kovem se jeho černé vlasy leskly až do modra. Z opálené kůže mu vyzařovalo hřejivé světlo, jako by v sobě měl sluneční paprsky. Hadí zorničky obklopené zelenými duhovkami se mu rozšířily, když jsem se zamračila, a na rtech se mu objevil okouzlující úsměv.

Carnon mě bezpečně provedl skrze Krvehvozdu a napříč Temnozemím a ukázal mi, že démoni nejsou nepřírozená

stvoření, kterých bych se měla bát, jak mě to od malička učila moje babička i celý čarodějný klan. Vlastně se dost podobali čarodějkám. Kdysi by se mi král démonů, stojící těsně u mě, k smrti hnusil. Teď mi připadal až k zbláznění hezký a bylo těžké si neustále připomínat, že ho *mám* nesnášet.

„Nechtěl jsem tě vylekat,“ řekl jemně a v zářivém úsměvu se mu zablýskly ostré špičáky. Jeho úsměv se mnou dělal věci, nad kterými bych se měla vážně zamyslet. „Ublížila sis?“

„Nic mi není,“ odstrčila jsem ho od sebe. Ustoupil o pouhý krok a tázavě povytáhl obočí, zatímco si mě prohlížel.

Už tři dny jsem odmítala hrát roli poslušné zajatkyň, a tak jsem se nemyla a celkově se snažila být co nejodpudivější a nejprotivnější. Jíst jsem nepřestala, protože i holky mají své potřeby a mezi ty mé patřily makronky, ale jinak jsem dělala vše, abych se chovala a vypadala co možná nejhůř. Měla jsem na sobě stejné oblečení jako v den našich zásnub: jednoduché kožené kalhoty, halenu a přes ni šněrovačku. Měděné vlasy jsem si spletla do copu, ale už tři dny jsem si je neučesala, takže nejspíš vypadaly jako vrabčí hnízdo. Vážně jsem doufala, že vypadám nerudně a taky že mi smrdí z pusy.

Nic z toho ale zjevně nezabíralo.

„Bože, ty jsi tak neskutečně krásná,“ vydechl Carnon a já protočila panenky. Znovu ke mně těsně přistoupil, zvedl ruku, jako by mě chtěl pohladit po tváři, a hadí zorničky ve smaragdových očích se mu rozšířily. Ucukla jsem a on ruku zase spustil dolů. Pohled mu sjel na poničený konferenční stůl. „Jaké kouzlo jsi to chtěla seslat, Elaro?“ zeptal se s bezstarostným úsměvem a povytáhl obočí ještě výš. „Přepokládám, že nějaké, které zahrnuje mučení nebo možná rozčtvrcení?“

„Zruš naši dohodu,“ vyprskla jsem, založila si ruce na prsou a zamračila se. „Pak ti to prozradím.“

„To nemůžu, Elaro, a ty to moc dobře víš,“ povzdychl si Carnon, odvrátil se ode mě a klesl na pohovku. Rozvalil se na ní, jako kdybych mu právě nezabrnkala na nervy, a pátravě se na mě zadíval. „A věř mi, že se jednoho dne zhrozíš, že tě něco takového vůbec napadlo.“

„O tom vážně pochybuju,“ zamumlala jsem a uklidila magické propriety do malého váčku, který mi Carnon daroval předtím, než jsem se dozvěděla pravdu. Bylo to milé gesto, když mi dal krystal, křidu a svíčky, abych mohla čarovat, ale všechno to dělal jen proto, aby zamaskoval svoje lži.

„Musíme se nějak dohodnout,“ pronesl Carnon za mnou. Cítila jsem, jak se mi dívá na zadek, když jsem uklízela věci ze stolu, a doufala, že ho to později pěkně potrápí. „Dal jsem ti tolik času a prostoru, kolik jsem jen dokázal, aby ses s tím vším vyrovnala, ale nějak se nám to vymklo z rukou.“

„Dohodnout *na čem?*“ odsekla jsem a položila váček vedle vaku, který jsem měla neustále zabalený pro případ, že by se mi naskytla šance na útěk. „Nechápu, jak bychom se my dva mohli na čemkoliv dohodnout.“

Carnon si znovu povzdychl, opřel si hlavu o opěradlo pohovky a promnul si tvář. Na okamžik vypadal skoro jako člověk, ale když znovu zvedl hlavu, zřetelně jsem viděla jeho rohy.

„Daemonští lordové jsou čím dál netrpělivější,“ pronesl a jeho libozvučný hlas s přízvukem mi připadal nepříjemně povědomý, což mě nesmírně rozčilovalo. „Chtějí se setkat s mojí snoubenkou, která se stane jejich královnou a bude vládnout po mém boku. A mají na to plné právo.“

„Tak to jim budeš muset představit někoho jiného,“ odsekla jsem a rozvalila se v křesle naproti němu. Jen se po-

usmál mé snaze působit nepřitažlivě. „Protože já se tvoji ženou nikdy nestanu.“

„Netoužíš po tom být královnou?“ zeptal se Carnon a zněl trochu překvapeně. „Jsi dědičkou své babičky a jednou provedeš celý čarodějný klan. Není to snad totéž?“

„To teda není,“ prskla jsem. „Ani náhodou. Nemáme žádnou pitomou korunu, ale Radu Matek, která spravuje Čarozemi. To není totéž jako být královnou.“

„Žádný král ani královna nevládnou sami,“ podotkl Carnon a položil si nohy na stolek, i když měl na nich pořád boty. Usmála jsem se, když zaklel – zapomněl, že deska stolu je počmáraná křídou, která mu teď zanechala bílé šmouhy na černých botách i kalhotách.

„Elaro, můžu tě laskavě požádat, abys přestala kreslit křídou na můj konferenční stolek?“

„Můžeš mě o to laskavě požádat,“ souhlasila jsem s úsměvem. „Ale odpověď zní ne.“

Carnon si povzdechl, zaklonil hlavu a zamumlal něco, co podezřele připomínalo prosbu k vyšší moci o trpělivost.

„Dokonce i já,“ vrátil se k předchozímu tématu, „jsem vydán napospas přáním a rozmarům daemonských lordů. A ti jsou právě na cestě sem, aby se s tebou setkali.“ Poslední větu pronesl s náznakem frustrace, což mě potěšilo – evidentně jsem se mu dostala pod kůži.

„Prosím, Elaro,“ pokračoval a naklonil se dopředu s rukama sepjatýma mezi koleny. Najednou působil naprosto vážně. „Vím, že se na mě zlobíš, a vím, že si to zasloužím. Ale potřebuju tvoji pomoc. Herne už jim řekl, kdo jsi, a k nim se donesly zvěsti o tom, co se stalo v Krvehvozdu u Mithlorie. Lidé si samozřejmě ty historky stihli řádně přibarvit, jak už to tak bývá. V Krvehvozdu prý byly spatřeny čarodějky, které se pokusily narušit naše štíty. Potřebuju tě,

abys mi pomohla přesvědčit daemonské lordy, že jsem se úplně nezbláznil a nevydal naši říši napospas Stařeně.“

Zamračila jsem se a žaludek se mi zhoupnul při představě, že babička opravdu poslala čarodějky do Krvehvozdu. Že by kvůli tomu mohli přijít k úhoně nevinní lidé. A démoni.

„Proč by jim to Herne říkal?“ zeptala jsem se. Herne byl přece Carnonův přítel a nějaký čas jsme s jeho družkou Cerridwen u nich bydleli, když jsme dorazili do Oneirosu, hlavního města Temnozemě. Donutil mě odejít do paláce, když zjistil, že jsem vnučka samotné Stařeny – ale myslela jsem si, že tím to skončilo.

„Protože je jedním z nich,“ odpověděl Carnon unaveně. „Herne je daemonský lord ze Dvora bestií. Vládne mu mým jménem a tebe i tvou babičku vnímá jako hrozbu pro náš lid.“

„On je jedním z daemonských lordů?“ zopakovala jsem ohromeně.

Carnon i Cerridwen mi o daemonských lordech něco málo prozradili. Čarodějky a smrtelníci špatně vyslovovali slovo *daemon*, takže nakonec začali démony nazývat všechny bytosti s magickou mocí z Temnozemě. Ale lordi si své původní označení ponechali.

Každému ze čtyř dvorů – Dvoru bestií, Dvoru krve, Dvoru slunce a Dvoru stínů – vládl jeden z daemonských lordů a všichni přísahali věrnost králi démonů, kterému Rohatý bůh požehnal dary všech čtyř dvorů. Moc jsem tomu nerozuměla, ale bylo mi jasné, že Carnon teď sklízí následky toho, že mě přivedl do své říše bez svolení jejich rady.

Moje potěšení z toho, že si konečně naběhl, se rozplynulo jako pára nad kotlíkem.

„Slíbil jsi mi, že se ke mně daemonští lordi vůbec nepřiblíží,“ vyčetla jsem mu. Ještě jsem slyšela, jak mě horlivě ujišťoval, že se nemám čeho bát. Věděla jsem, že se chovám jako

spratek, když mu vytýkám zrovna tuhle lež – jednu z těch menších –, ale ovládl mě vztek a zklamání. „Že by se ti ty tvoje neustálý lži konečně začaly vracet?“

„Přesně tak,“ vyhrkl a přimhouřil oči. Srdce mi málem vynechalo úder, když jsem v nich zahlédla surový, nepřirozený vztek – a moc. Ale pak oči zavřel, povzdechl si a znovu si opřel hlavu o opěradlo pohovky.

„Omlouvám se. Ano, Elaro, moje lži mě doběhly. A moc dobře vím, že si to zasloužím.“ Podíval se na mě s vážným, téměř prosebným výrazem. „A příštích sto let nebo tak nějak se ti to budu snažit vynahradit všemi způsoby, jaké si jen dokážeš představit – pokud mi teď pomůžeš.“

Jeho hlas nesl hříšný příslib a zněl tak zatraceně vášnivě, že se mi žaludek sevřel a tělem projel žár. Potlačila jsem ho – a rozhodla se, že si později budu muset dopřát pořádně studenou koupel.

Pokud bych kvůli němu vystavila nebezpečí nevinné lidi – nebo demony –, čím bych se lišila od své babičky?

„Co vlastně chceš, abych udělala?“ zeptala jsem se, narovnála se a přehodila nohu přes nohu.

Jeho tvář se rozzářila. V očích se mu zablesklo, když se usmál.

„Bože,“ zamručel, „napadá mě spousta věcí, které bychom mohli dělat právě tady na tomhle křesle.“

Naklonil se ke mně, kousl se do rtu a pohrával si s prstenem s černým kamenem, zatímco se na mě zadíval pohledem, který by roztavil i led.

„Soustřed se,“ usadila jsem ho a lusкла prsty, abych ho přiměla vrátit se zpátky k tématu. „Nebo snad o mou pomoc už nestojíš?“

„Fajn,“ povzdychl si Carnon a znovu se na mě zadíval. A pak i na to křeslo. „Vlastně to není nic, co bys už neudělala.“

Povytáhla jsem obočí a čekala, až bude konkrétnější.

„Potřebuju, abys předstírala, že jsi moje snoubenka,“ řekl a zdůraznil slovo *předstírala*, jako by tím chtěl dokázat, že se mi snaží vyjít vstříc. „Ale zároveň chci, abys jim řekla aspoň část pravdy. Že jsi utekla od čarodějek a od své babičky. Že tě matka poslala do Krvehvozdu, aby tě ochránila – a že jsi tam narazila na Akélu.“

„Na Akélu?“ opakovala jsem a rozhlédla se kolem, jako by se tu měl každou chvíli objevit obrovský hnědý vlk. Většinou se držel blízko Carnona, ale tentokrát nejspíš vyrazil na lov. „Ne na tebe?“

„Byl bych radši, kdyby si mysleli, že jsme se potkali... náhodou,“ pronesl nejistě.

„Ale tak to nebylo,“ odsekla jsem a přimhouřila oči. „Matka mě poslala přímo za tebou. A ty jsi mi řekl, že jsi mě hledal – i když ses nikdy nenamáhal mi vysvětlit proč.“

„Vím, že tě poslala najít krále démonů, ale bylo by lepší, kdyby se o tom daemónští lordi nedozvěděli,“ odpověděl rychle.

„A slibuju, že ti povím, proč jsem tě hledal – až budeš připravená.“ Zkoumavě se na mě podíval a dodal: „A teď rozhodně připravená nejsi.“

„Fajn,“ vyhrkla jsem. „Takže chceš, abych jim lhala o tom, jak jsme se poznali. Ještě něco?“

„Bylo by lepší, kdyby se nedozvěděli o všech tvých schopnostech,“ dodal Carnon. „Herne o nich ví, ale ostatní to vědět nepotřebují. Pokud se tě budou vyptávat, řekni, že jsi utekla, protože tě čarodějky podezřívaly z kontaktu s demony – a nic víc. Herne o magii života a smrti pomlčí, když mu dost jasně naznačím, že by neměl mluvit.“

„Proč?“ zeptala jsem se a přemítala, proč po mně chce právě tohle. „Proč bych měla lhát lidem, kteří ti radí?“

Carnon se nevesele zasmál. „Radí mi, to ano. Ale že by byli důvěryhodní? To ani náhodou. Zvláště ne Dvůr stínů. A Dvůr krve na tom není o moc líp.“

Zamračila jsem se, ale on pokračoval: „Nepotřebuju, aby si začali myslet, že jsem si sem přivedl všemocnou dědičku čarodějného klanu, která mě má v plánu připravit o korunu. Prostě hraj roli nevinné, červenající se snoubenky – a co nejvíc otázek nech na mně.“

„Fajn,“ pronesla jsem pomalu a zvažovala jeho slova. Pokud bych to sehrála dobře, mohla by to být moje šance – možná jediná –, jak se dostat pryč od krále démonů a z Temnozemě.

Netušila jsem, kam bych šla. Čarozemě nepřípadala v úvahu – babička mě chtěla mrtvou. A v Krvehvozdu přežily jen čarodějky, které byly buď dost odvážné, nebo úplně šílené. Celý život jsem strávila v ústraní, chráněná před světem – ale přece musí existovat místo, kde budu v bezpečí.

„A ještě jedna věc,“ dodal Carnon a vstal. Naklonil hlavu ze strany na stranu, až mu zakřúpalo v krku. „Nejspíš budeš muset předstírat, že jsi do mě zamilovaná.“ Jeho potměšilý úsměv se rozšířil, když si sedl na stolec přede mnou. „Aby to působilo dostatečně věrohodně.“

Semkla jsem rty a podívala se na něj, ale usoudila jsem, že mu v tuhle chvíli nemá cenu připomínat, že si dřepnul přímo do křídového prachu.

„Fajn,“ souhlasila jsem. „Budu tuhle hru hrát s tebou.“

Carnon překvapeně povytáhl obočí. „Vážně?“ zeptal se. Zjevně očekával, že mě bude muset sáhodlouze přemlouvat. Přikývla jsem a oplatila mu potměšilý úsměv, když jsem si vzpomněla na podobnou dohodu, kterou jsme uzavřeli v Krvehvozdu, než nás rozdělily všechny ty jeho lži.

„Ale jen za jistou cenu, Vaše Veličenstvo.“

2. KAPITOLA

Carnon trval na tom, abych se okamžitě vykoukala – i když přiznal, že jeho touha vidět mě čistou je až na druhém místě za touhou vidět mě nahou.

Zamračila jsem se, ale souhlasila. Za podmínky, že se na mě nebude dívat ani se mnou mluvit, zatímco se budu cachtat ve velké onyxové vaně v jeho koupelně.

„Ale já umím zatraceně dobře mýt vlasy,“ zamručel, čímž mi připomněl, že to pro mě už jednou udělal – po naší první společné noci. Zrudla jsem až po uši. „A navíc mají moji oblíbenou barvu.“

„Žádné mytí vlasů, žádná nahota, žádný sex,“ zavrčela jsem, vytrhla mu osušku z rukou a co nejrychleji zmizela v koupelně.

„Připravila jsi mě o všechny moje oblíbené věci!“ zavolal za mnou a jen se zasmál, když jsem za sebou práskla dveřmi. Problém byl, že byl neskutečně přitažlivý, když takhle žertoval. Jestli ho opravdu chci opustit, musím si nechat narůst hroší kůži a postavit kolem svého srdce neproniknutelné hradby.

Dopřála jsem si lenošení ve vaně, smyla ze sebe tři dny starou špínu a umyla si vlasy šamponem se slabou dřevitou vůní. Carnon mi jednou řekl, že voním po vanilce a jasmínu – a tak jsem schválně smíchala ty nejhorší vůně, jaké jsem v koupelně našla.

A to byl další problém. Věděla jsem, že mě Carnon skutečně chce. Bolelo to víc, než kdyby o mě vůbec nestál – protože mi celou dobu bezostyšně lhal. Ale pravda byla, že ho přitahuju. Netušila jsem, jestli moje odhodlání nepodlehnout jeho šarmu vydrží.

Povzdechla jsem si a potopila se pod hladinu, abych si opláchlala vlasy. Žasla jsem nad démonskou magií, díky které se vana naplnila horkou i studenou vodou během několika vteřin. Doma jsme k ohřívání vody také používaly magii, ale nikdy ne tak účinnou. Carnon určitě zaměstnával nějakého démona ze Dvora slunce, který ohříval vodu někde v hlubinách paláce.

Vylezla jsem z vany, zabalila se do nadýchané osušky a zaklela. Nevzala jsem si s sebou žádné oblečení na převlečení a rozhodně se mi nechtělo zpátky do propocených šatů.

„Nezapomněla jsi na něco?“ ozval se za dveřmi Carnonův samolibý, melodický hlas.

„Prosím, řekni mi, že máš něco čistého, co si můžu obléct,“ zasténala jsem.

„Švadlena už je na cestě. Požádal jsem Cerridwen, aby ti zatím přinesla nějaké svoje věci,“ odpověděl, a i přes dveře jsem slyšela úsměv v jeho hlase. „Můžeš si půjčit můj župan, ale budeš si pro něj muset dojít. A pokorně tě žádám, abys osušku nechala v koupelně.“

„Zapomeň!“ křikla jsem, obrátila oči v sloup a prohrábla si mokré vlasy. Osušku jsem si pevněji omotala kolem těla, vystrčila hlavu z koupelny a zjistila, že si Carnon hová v křesle, kotník jedné nohy položený na koleni druhé. Pozoroval dveře jako divadelní oponu.

„Jaká škoda,“ pronesl se zničujícím úsměvem. Vstal jedním plynulým pohybem, zvedl z opěradla černý nadýchaný župan a se zjevným záměrem vykročil ke mně. Ustoupila jsem o krok, ale on mi jen podal rozevřený župan a čekal.

Byl to oříšek dostat se do rukávů, aniž bych pustila osušku, ale nějak jsem to zvládla. Župan byl měkký a voněl po Carnonovi – po lese a dřevu. Vůně, která ulpívala na všem v tomhle zatraceném pokoji.

„Tak,“ pronesl Carnon. Přitiskl mi ruce k pažím a chraplavě zašeptal do ucha: „Už je to lepší?“

Bohyně, jeho hlas byl tak svůdný. Přesně ten tón, který vás svede dřív, než se stihnete bránit. Žaludek se mi sevřel a hloupé srdce se pokusilo převzít velení. Naštěstí jsem ho umlčela, ustoupila a založila ruce na prsou.

„Můžeš jít,“ řekla jsem chladně. „Zvládnou to tady i sama.“

„Nechal jsem poslat pro čaj,“ namítl Carnon a s úsměvem se posadil zpátky do křesla. „A pro makronky.“

Zamračila jsem se, sedla si na opačnou stranu konferenčního stolku – co nejdál to šlo – a pevně sevřela opěrky křesla.

„Vím, o co se snažíš, ale máš to marný,“ pronesla jsem. „Nějaké sladkosti ti odpuštění nezajistí.“

„Podle toho, jak vzdycháš, když je jíš, bych řekl, že by to stačit mohlo,“ poškádlil mě.

V tu chvíli se otevřely dveře a do pokoje vrávoravě vpadla Cerridwen, ověšená haldami oblečení. „Pojď mi s tím pomoci, Vaše nesnesitelné Veličenstvo,“ hlesla a zamávala křídly, aby udržela rovnováhu.

„Tvoje sestra?“ vydechla jsem, když Carnon vstal a šel jí pomoci. „Proč jsi mi to neřekl rovnou?“

Pokřčil rameny. „Baví mě tě pozorovat, když jsi rozčilená.“

Cerridwen se jen usmála a zavrtěla hlavou. „Mám v tom desítky let praxe. Zvykneš si na něj.“

„Doufám, že ne,“ zamumlala jsem, ale v duchu jsem oceňila, že tu nejsem sama.

Začaly jsme zkoušet oblečení, zatímco jsme popíjely čaj a pojídaly makronky. Atmosféra se uvolnila, a já si poprvé

po dlouhé době připadala skoro normálně – jako dívka, která si povídá s přítelkyní, ne jako uprchlice schovaná v paláci krále démonů.

„Je opravdu skvělý panovník,“ řekla Cerridwen s pusou plnou makronek. „A taky bratr. Víím, že ti lhal. A já, technicky vzato, taky. Měl ti rovnou říct, kdo je a kdo jsem já.“

„Na tebe se nezlobím,“ usmála jsem se na ni.

„To je dobře. Protože tyhle makronky jsou božské a doufám, že mě zase někdy pozveš na čaj.“

Pak se zvedla a protáhla. „Milostivá bohyně, už je poledne. Čeká mě hlídka.“

„Kam to jdeš?“ zeptala jsem se, když zamířila k balkonovým dveřím.

„Mám křídla, pamatuješ?“ mrkla na mě, rozběhla se a vzlétla.

Zůstala jsem sama a přemýšlela, co dál. Pak se otevřely dveře – tentokrát tiše. Carnon stál ve dveřích a pozoroval mě.

„Čteš mi myšlenky?“ vyhrkla jsem.

„Povídala sis nahlas,“ odpověděl s úsměvem. Pak mi nabídl rámě. Neodpověděla jsem, jen jsem ho pozorovala.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ řekl. „Stanovme si pravidla. Pak ti odpovím na všechny otázky.“

Přikývla jsem a šla za ním na balkon. Výhled na město byl dechberoucí.

„Chceš, abych předstírala, že jsem tvá snoubenka. A abych lhala daemonským lordům o tom, kdo jsem a co mezi námi je,“ začala jsem.

„Aby ses nezmínila o všem,“ opravil mě.

„Fajn. A jaké jsou moje podmínky?“ pokračovala jsem. „Chci, abys mi pomohl najít a osvobodit mamku. A zbavil mě té démonské magie.“

„To druhé je složitější,“ připustil Carnon. „Ale pomůžu ti ji ovládnout. A když budeš trvat na jejím odstranění, udělám vše pro to, abych na to přišel.“

„A po našem odchodu zajistíš ochranu mně i mamce. A dost prostředků, abychom mohly odejít, kam chceme.“

„Platí.“

„A žádný sex. Ani líbání.“

Zasmál se. „Nemůžu přísahat, že tě nikdy nepolíbím... ale přísahám, že to neudělám, pokud mě o to sama nepožádáš.“

Zrudla jsem, ale přikývla. „Ještě něco. Chci tvoje slovo, že mě necháš odejít, až budou daemonští lordi pryč.“

Carnon mlčel. „Budou chtít, abychom se vzali,“ řekl nakonec. „Jak dlouho jsi ochotná tu hru hrát?“

„Měsíc.“

„Rok.“

„Dva měsíce.“

„Osm.“

„Šest,“ navrhl po chvíli. „Pomůžu ti, Červenko. Ale potřebuju, abys se mnou zůstala aspoň půl roku.“

Zaváhala jsem. Ale pak jsem přikývla.

Carnon si s úlevou oddechl. „Fajn.“ Vytáhl krátkou dýku, říz se do dlaně a podal mi ji. „Uděláš to sama?“

Znechuceně jsem přikývla, řízla se a položila svou dlaň na jeho. Když se krev smísila, projel mnou žár.

„Pokrevní přísaha je uzavřena.“

3. KAPITOLA

„Tohle není potřeba,“ pronesl Carnon, když jsem postavila svíčky do rohů čerstvě nakresleného pentagramu na jeho konferenčním stolku. „Jak dobře víš, nemůžu porušit pokrevní přísahu.“

„Nevěřím ti,“ odsekla jsem a začala na stole rozkládat propriety pro vázací kouzlo. „Takže to uděláme takhle.“

Kouzlo využívalo zemské prvky k posílení důvěry a uzemnění. Do každého z pěti rohů pentagramu jsem položila jeden předmět: snítku měsíčku lékařského, špetku soli a runu důvěry připomínající písmeno M. Fluorit nebo hematit by kouzlu dodaly větší sílu, ale zrovna jsem je neměla po ruce, a tak jsem do čtvrtého rohu použila athamé a do pátého křišťál. Doprostřed jsem položila útržek papíru, na kterém byly zapsány podmínky naší dohody.

„Jak mám získat tvou důvěru i bez pomoci magie, Elaro?“ zeptal se Carnon, zatímco mě pozoroval, opřený o sloupek postele, s rukama založenýma na hrudi a povytaženým obličím.

Vedle něj seděl Akéla a připomínal kamennou sochu, která svého pána střeží. Nebo možná spíš hlídá mě.

Zasmála jsem se. „Tahle loď už dávno odplula,“ odpovíděla jsem, posadila se k pentagramu a natáhla k němu ruku. „Podej mi dlaň.“

Carnon přešel ke stolku a s lehkým úsměvem se posadil naproti mně.

„Chceš, abych se tě dotýkal?“ zeptal se a jeho zelené oči na mně spočinuly s rozpustilým výrazem.

Obrátila jsem oči v sloup. „Jo,“ vyhrkla jsem. „A nechovej se jako kretén.“

„Přisahám, že se tak snažím nechovat,“ odpověděl a vložil dlaň do mé.

Byla teplá, mozolnatá a až bolestně důvěrná. V duchu jsem se sama sobě vynadala, že jen při tom letmém doteku mnou projel záblesk touhy.

„Nemám v úmyslu porušit podmínky pokrevní přísahy tím, že bych se tě bez svolení dotkl... v romantickém slova smyslu.“

„To máš smůlu, že chovat se jako kretén je pro tebe očividně naprosto přirozené,“ odsekla jsem, podržela naše spojené dlaně nad středem pentagramu a zašeptala zaklínadlo, které naši dohodu stvrdilo.

Z pěti svíček vyšlehl plamen a já sebou trhla, když jsem na hřbetu ruky ucítila ostré píchnutí.

„Kouzlo je sesláno,“ zamumlala jsem a sfoukla svíčky.

„Zajímavé,“ zamručel Carnon a prstem přešel po drobném znaku půlměsíce, který se mu vypálil na hřbetu palce – na tom, kde nenosil prsten. Byl věrným odrazem toho mého. „Předpokládám, že zmizí, až bude naše dohoda naplněna?“

„Řekla bych, že jo,“ pokrčila jsem rameny. „Je to poprvé, co jsem seslala vázací kouzlo.“

„Jsem ti k dispozici, kdykoliv budeš chtít experimentovat,“ pronesl Carnon. Díval se na mě tak významně, že bylo jasné, že tím nemyslí jen magii.

„Nepotřebuju to zkoušet,“ odsekla jsem, vstala, uhladila si sukni a na chvíli zaváhala. „A co teď?“

„Teď,“ pronesl Carnon, elegantně se zvedl a upřel na mě dlouhý pohled, „nastal čas splnit tvou část přísahy. Musíme zjistit, co je zač ta magie v tobě. Daemonští lordové budou mít spoustu otázek – a my jim musíme být schopni odpovědět.“

„Upřímně odpovědět?“ zeptala jsem se, když zamířil ke dveřím, Akéla mu tiše kráčel v patách. Obrovský vlk mě během kouzlení pozorně sledoval a teď se zájmem očíával znamení ve tvaru půlměsíce na Carnonově ruce.

„Přesvědčivě odpovědět,“ odpověděl Carnon s typickým šibalským úsměvem a mávl na mě, abych ho následovala.

„Kam jdeme?“ zeptala jsem se, když jsem vyšla za ním do chodby z měsíčního kamene a minula gobelín zakrývající vchod pro služebnictvo. Předpokládala jsem, že teď, když už přede mnou neskrývá, kým doopravdy je, se můžeme po paláci pohybovat volně.

„Na to nejlepší místo, kde se dá něco dozvědět o magii,“ prohodil Carnon a vrhl na mě přes rameno šibalský pohled.

Následovala jsem ho po několika točitých schodištích. Každá místnost, kterou jsme prošli, byla honosnější než ta předchozí – jak jsme se blížili ke středu paláce, uvědomovala jsem si, jak málo jsem si ho při předchozí prohlídce s Akélou opravdu všímala. Byla jsem tehdy příliš rozrušená.

Teď, když jsem se mohla rozhlížet pozorněji, mi došlo, že palác vypadá úplně jinak, než bych od sídla démonů čekala.

Všechno působilo opravdu královsky. Místnosti byly vystavěné z měsíčního kamene, vybavené elegantním nábytkem a vázami s pugéty květin. Chodby lemovala vitrážová okna a tam, kde chyběla, prostor zaplňovalo měkké světlo měsíčního kamene.

„Je to tu tak...,“ začala jsem a hledala správné slovo, zatímco jsme procházeli další a další místností, „světlé.“

„Čekala jsi oheň, síru a temnotu?“ zeptal se Carnon, zjevně pobavený mou poznámkou.

„Vlastně jo,“ odpověděla jsem a zastavila se, abych si prohlédla vyřezávaný reliéf zobrazující obrovskou rohatou bytost obklopenou lesními tvory. Přejela jsem prsty po jednom z jejích rohů, nápadně podobných těm Carnonovým, a pak po řezbě strigy.

„Cernunnos,“ pronesl Carnon, který se zastavil za mnou a naklonil se tak blízko, že mě jeho dech pošimral na ušním lalůčku. Nedotkl se mě, ale bylo jasné, že balancuje na hraně toho, co mu naše pokrevní přísaha dovoluje. „Rohatý bůh.“

„Cernunnos,“ zopakovala jsem a prsty přejela řezbu vlka. „Zní to dost podobně jako tvoje jméno.“

Carnon se zasmál. „No, pojmenovali mě po něm. Máma by měla radost, že sis toho všimla.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se a otočila se k němu – stál těsně za mnou a díval se na mě s tím svým typickým úsměvem a povytaženým obočím. Delší pramen vlasů mu spadl do čela a mě svrběly prsty, abych mu ho odhrnula. V žaludku mi poletovali motýlci a já proklínala svoje zrádné tělo.

„Opravdu,“ zabručel a bylo znát, že i on si velmi dobře uvědomuje, jak jsme blízko u sebe. „Když jsem se narodil, objevila se u kolébky Artemis. Máma věděla, že se jednou stanu králem, a pojmenovala mě po božstvu, které mi mělo požehnat svou mocí.“

Protáhl se kolem mě a prstem přejel po vyřezávané postavě boha.

„Ty máš Artemis už od narození?“ zeptala jsem se, lehce se přitom opírala o sloupek a cítila se trochu v pasti – neměla jsem kam uhnout. Najednou prudce ustoupil a já se konečně mohla zhluboka nadechnout.

„Přesně tak,“ odpověděl a otočil se zpět k chodbě. Vyzrazil dál a já ho s Akélou v patách následovala. „Říkal jsem ti, že strigy hlídají brány do Temnozemě. A já jsem král – což znamená, že já sám jsem bránou. Strigy vybírají následníka trůnu a chrání ho po celý jeho život. To pouto je nezlomitelné.“

„Jak to myslíš, že jsi brána?“ zeptala jsem se a zamračila se na jeho záda. Zastavil se před dvoukřídlymi dveřmi z měsíčního kamene, dvakrát vyššími než on sám, s vytesaným výjevem podobným tomu, který jsem před chvílí obdivovala na dřevořezbě. „A co myslíš tím nezlomitelným poutem?“

„Vysvětlím ti to později,“ odbyl mě Carnon a krátce se na mě zadíval. „Teď buď zticha.“

Než jsem se stihla zeptat proč, otevřel ohromné dveře – a přede mnou se odhalila ta nejúžasnější sbírka knih, jakou jsem kdy viděla.

Mamka mi sice o knihovnách vyprávěla, ale do té v Ostaře, hlavním městě Čarozemě, mě nikdy nevzala. Bála se, že by si mě tam mohla odchytit babička. Tahle místnost však byla mnohem velkolepější než cokoli, co jsem si dokázala představit. Stěny lemovaly police plné knih všech možných barev, tvarů i velikostí – a já ohromeně zalapala po dechu.

„Troufám si říct, že je tu dost svazků, aby uspokojily i tvou zvědavost ohledně démoní kultury a historie,“ poznamenal Carnon tiše a s úsměvem ke mně otočil hlavu.

„Je to nádhera,“ vydechla jsem a fascinovaně obdivovala police. V knihovně bylo několik démonů – někteří si tiše četli, jiní vraceli knihy na svá místa. Všichni se pohybovali s naprostou samozřejmostí, což mě vedlo k domněnce, že tu pracují.

„Můžu si je přecíst?“ zeptala jsem se téměř uctivě.

Carnon se tiše zasmál. „Tady si můžeš číst, co chceš, Elaro,“ řekl a najednou mi jméno z jeho úst přišlo podivně

formální. „Ale doufám, že začneme s knihami, které by nám mohly dát odpovědi na otázky o tvé magii a o tom, co po tobě může chtít Stařena.“

„Myslíš kromě mého srdce probodeného kulem?“ zašepkala jsem a přistoupila k nejbližšímu regálu s knihami.

Carnon se nezasmál. „To bych nikdy nepřipustil,“ pronesl temně za mými zády, zatímco jsem se pokoušela číst náznaky na hřbetech svazků.

Vzpomněla jsem si na chodbu, do které nás Vera propašovala před svým prvním čarodějnickým sletem, a vybavila si, jak babička říkala mámě, že mě „k něčemu potřebuje“. Zaznělo i něco o tom, že dokážu zničit Krvehvoz. Jenže Carnon mi tvrdil, že právě čarodějky ho stvořily.

„Kdo vlastně vytvořil Krvehvoz?“ zeptala jsem se a otočila se k němu, když si prohlížel horní polici.

„Pokud je mi známo, tak čarodějnice,“ odpověděl bez jediného pohledu mým směrem. Vytáhl jednu z knih a sfoukl z ní nános prachu.

„To ale nedává smysl,“ poznamenala jsem a zamračila se na úctyhodnou hromadu knih, kterou začal skládat na stůl. „Babička ho chce zničit. A říkala, že k tomu potřebuje mě.“

Carnon se na mě ostře podíval, oči přimhouřené. „Kdy přesně jsi to zaslechla?“

„Dva dny před mými narozeninami,“ odpověděla jsem a neohroženě se setkala s jeho pohledem. „Ale proč by mě k tomu potřebovala, když ho stvořily čarodějky?“

„To je ta správná otázka, Červenko,“ zamumlal Carnon, naložil si do náruče celou hromadu knih a zadumaně na mě pohlédl přes jejich vršek. „Požádám učence, aby se na to zaměřili.“

„Tak s čím začneme?“ zeptala jsem se a obrátila se k němu čelem. Usmál se přes stoh svazků a vykročil ke čtecímu koutku s měkkými křesly a nízkými stolky.

„Nezačneme,“ pronesl a s těžkým žuchnutím upustil knihy na jeden z volných stolků. Trhla jsem sebou a několik učenců, pohoršených jeho zacházením s folianty, zasyčelo jako rozzuřená koťata. Carnon jen protočil oči a pak se znovu obrátil ke mně.

„Začneš ty. Tyhle knihy by ti měly prozradit, jak to chodí na všech čtyřech Dvorech, a taky jak vlastně funguje démonská magie. Mělo by ti to odpovédět aspoň na některé otázky – a dát rámcovou představu, jak se dá tahle magie ovládat.“

„Ty tady nezůstaneš?“ zeptala jsem se, trochu zaskočená. Když zavrtěl hlavou, cítila jsem se podivně rozpolceně.

„Mám povinnosti, které nemůžu odložit,“ řekl a kývl hlavou neurčitě ke dveřím. „Ale pokud budeš něco potřebovat, obrať se na kteréhokoli z knihovníků nebo učenců.“

„Jaké povinnosti?“ zeptala jsem se a zamračila se nad představou, že mě tu nechá samotnou, i když v uplynulých dnech jsem si nepřála nic víc, než aby mě laskavě nechal na pokoji.

Carnon se usmál. „Královské povinnosti,“ mrkl na mě. „Nechám ti tu Akélu. Dej mi vědět, kdybys našla něco užitečného.“

Přestože jsem byla naštvaná, že mě nechal samotnou s horou knih, čtení bylo zajímavé a odpoledne mi uteklo rychleji, než jsem čekala. V jednu chvíli se u mě zastavila Ceridwen, údajně „jen na pozdrav“, ale bylo mi jasné, že ji poslal Carnon, aby se ujistila, že jsem pořád tady. Pomohla mi najít pár svazků, než se znovu ztratila za nějakými svými záhadnými „povinnostmi“. Uvědomila jsem si, že jsem se jí vlastně nikdy pořádně nezeptala, co dělá – připadala jsem si jako mizerná kamarádka.

Akela celou dobu ležel s hlavou v mém klíně, zatímco já měla nos zabořený do knihy. Ani jsem si nevšimla, kolik času uběhlo, dokud mě do nohy jemně nešťouchla něčí bota. Vzhledla jsem – a spatřila Carnona. Stál přede mnou s rukama v kapsách a lehce zmateným výrazem ve tváři. Měl na sobě cestovní plášť, který mi připomněl doby, kdy jsem mu ještě říkala Lovče. Až se mi z toho trochu sevřel žaludek.

„Co je to za čáry,“ pronesl tiše a přikrčil se, aby se mi podíval do očí, „že jsi pořád přesně tam, kde jsem tě nechal?“

Probodla jsem ho pohledem, ale mlčela. Zavřela jsem knihu a zvedla ruce nad hlavu, abych se protáhla. Všimla jsem si, jak se mu v očích zablesklo – a doufala jsem, že jsem ho tím aspoň trochu vyvedla z míry. Pohrával si neklidně s prstenem s černým kamenem.

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se tiše. Vzápětí mi zakručelo v žaludku tak hlasitě, že se Carnon pobaveně ušklíbl, až mu blýskly špičáky.

„Myslím, že je čas na večeři,“ odpověděl, vstal a podal mi ruku.

Zamračila jsem se. „Neumřeš, když se mě dotkneš? Nezapomeň, že se musíš nejdřív zeptat.“

„Neromantický dotek by měl být v pořádku,“ odvětil klidně a ruku ke mně stále natahoval. „Takže mě přece jen nechceš zabít?“

Zamračila jsem se ještě víc, ale jeho ruku jsem přijala. Pevně mě chytil a vytáhl na nohy. Hlasitě se rozesmál, což vyvolalo pohoršené pohledy několika knihovníků.

„Buď zticha,“ zasyčela jsem. „Ty barbare.“

„Tohle je moje knihovna,“ zašeptal s úšklebkem, vzal hromadu knih a odložil ji na nedaleký vozík. Gestem ukázal na knihovníky. „Takže tihle všichni pracují pro mě.“

„Nejsem si jistá, že by s tebou souhlasili,“ utrousila jsem, když jsem si všimla knihovníka s hnědými rohy a huňatým ocasem, jak se ušklíbl a s povzdechem začal sbírat knihy, které Carnon odložil jako by nic.

„Nejsem jejich šéf zas tak dlouho,“ pronesl Carnon zkomouceně, než se otočil a táhl mě za sebou ke dveřím knihovny.

„Jak dlouho jsi vlastně králem?“ zeptala jsem se a přidala do kroku. Měl mnohem delší nohy než já – ať už šel kamkoli, nikdy nechodil pomalu. Akéla vedle mě podrážděně zafuněl, jako by mě pobízel, ať si pohnu.

„Deset let,“ odpověděl Carnon a zamířil do části paláce, kde jsem ještě nebyla. „Venku není zima, ale nechceš radši plášť?“

„Počkej – cože?“ vykřikla jsem, lapajíc po dechu. „Nemohl bys zpomalit?“

„Plášť,“ zopakoval, jako bych byla dítě. „Jdeme na večeři.“

„Aha.“ Automaticky jsem zpomalila a naježila se. „Ne, díky.“ Pokusila jsem se mu vysmeknout, takže mě pustil, povzdechl si a zastrčil ruce do kapes.

„Zkusíme to jinak,“ pronesl, zavřel na okamžik oči, jako by se musel uklidnit, a pak na mě upřel své hadí zorničky. „Půjdeš se mnou na večeři, Elaro? Prosím?“ A když jsem mlčela, dodal: „Slibuju, že ti upřímně odpovím na pět otázek.“

„Jen pět?“ přimhouřila jsem oči a založila ruce na prsou.

„Na šest, když počítáš i tuhle,“ ušklíbl se.

„Proč se nemůžeme najíst tady?“ ohradila jsem se a o krok ustoupila. „A tohle si pro své dobro mezi těch pět nepočítej.“

Carnon frustrovaně zasténal, prohrábl si vlasy a podíval se na mě s tak zvláštní směsicí zalíbení a nedůvěry, že jsem z toho měla motýlky v břiše.

„Protože jsem si myslel, že by sis po třech dnech zavřená v pokoji ráda prohlédla město,“ odpověděl a přistoupil blíž.

„Město, do kterého – jak jsi říkala – patříš. Chci slyšet, co ses dneska dočetla. Máš přišerné množství otázek a já bych se rád na chvíli dostal mezi lidi. V paláci začíná být poněkud zatuchlo.“

Zamrkala jsem. „Zatuchlo“ bylo to poslední, co by mě na adresu královského paláce napadlo, ale dál jsem váhala. Nechtěla jsem, aby se mi znovu dostal pod kůži – jenže pět upřímných odpovědí bylo lákavých. A musela jsem si přiznat, že mi jeho společnost vlastně chyběla. I když jsem si to nechtěla připustit.

„Budu muset i mezi poddanými hrát tvoji snoubenku?“ zeptala jsem se podezřívavě.

Usmál se. „Ale ty jsi moje snoubenka,“ zamumlal a jeho pohled sklouzl k náhrdelníku – černému kameni obtočenému zlatými vlákny.

Ten náhrdelník byl symbolem mého nevědomého zaslíbení se Carnonovi. Při nejbližší příležitosti budu muset v knihovně vypátrat víc o jeho původu a schopnostech.

Netušila jsem, jak se mamka vůbec dostala k dědictví démonských králů Temnozemě. Carnon mi s ledabylou samozřejmostí – a po několika pořádných lžích – prozradil, že náhrdelník se ztratil už před desítkami let. Původně šlo o zásnubní dar démonických králů. Tedy, než zmizel.

Náhrdelník mi na krku lehce zapulzoval, jako by vycítil, že na něj myslím. „Víš, jak to myslím,“ vyhrkla jsem a rychle ho zastrčila pod volný svetr. „Budu muset předstírat, že tě mám ráda?“

„Ale ty mě máš ráda,“ odtušil Carnon s takovou sebejistotou, až jsem v sobě musela potlačit chuť mu jednu vrazit. A než jsem si uvědomila, co se děje, stál těsně přede mnou, nebezpečně blízko – zíral na mě jako kobra na obzvlášť chutně vypadající myš.

„Takže ne. Můžeš se prostě chovat jako ta milá, okouzlu-
jící dáma, kterou jsi.“

Obrátila jsem oči v sloup nad tou jeho typickou ironií, ale
v tu chvíli mi zrádný žaludek znovu zakručel. Carnon se po-
baveně usmál, oči mu zajiskřily.

„Tak dobrá,“ řekla jsem nakonec a podala mu ruku. Po-
díval se na ni, jako bych ho snad chtěla přivést do nebezpe-
čí, takže jsem znovu protočila panenky.

„Přijímám tvoje pozvání na večeři. Ale pod podmínkou,
že tvoje odpovědi budou delší než jedno slovo.“

Jeho tvář se rozzářila téměř klukovským úsměvem, když
mě uchopil za ruku – a bez dalšího slova mě vedl ven z pa-
láce.

4. KAPITOLA

„To vážně chceš jít na večeři zrovna sem?“ zeptala jsem se a nedůvěřivě si prohlížela nevábne vypadající putyku. Očekávala jsem, že mě Carnon vezme někam s dechberoucím výhledem, vynikajícím jídlem a veškerým luxusem, který Oneiros určitě nabízí. Místo toho mě přivedl do podniku, který vypadal jako obyčejná krčma navštěvovaná místními – lidmi i démony z nižších vrstev.

„Copak se ti nelíbí, Červenko?“ usmál se Carnon a v očích mu zatančil pobavený lesk. „Čekala jsi, že se ti budu dvořit a zvát tě do honosných restaurací?“

„Jo,“ přiznala jsem bez okolků. „Ale ty se mi přece dvořit nesmíš, takže je to asi jedno. A přestaň mi říkat Červenko.“

Povzdechl si, ale koutky úst mu cukly. „Pokud tvoje srdce neobměkčí ani zdejší jídlo, tak už asi nic,“ prohodil a položil mi ruku na bedra. Pokrevní přísaha to zřejmě nevyhodnotila jako romantické gesto, protože nepadl k zemi mrtvý – a jeho šibalský pohled mi napověděl, že to přesně ví.

Uvnitř bylo teplo, hlučno a až překvapivě veselo. Hrála hlasitá hudba, návštěvníci zpívali, smáli se z plna hrdla a po Carnonovi v prostém oděvu nikdo ani nevzhlédl. Došlo mi, že i já zapadám – vypadám jako další z běžných návštěvníků.

Lidé i démoni se tísnili v nevelkém prostoru, někteří sdíleli lavice u stolu, jiní seděli o samotě. A pak tu byli i tací,

kteří se rozhodně nevěnovali jen jídlu a pití. Zrudla jsem, když jsem zahlédla několik... velmi otevřených projevů zájmu. Slovo „náklonnost“ to ani zdaleka nevystihovalo – bylo to spíš čisté, nespoutané, chtíčovitě spojené.

„Odvrát své panenské oči, Červenko,“ poškádlil mě Carnon, zjevně ignoroval moji předchozí prosbu, aby s tou předzvěstkou přestal.

„Už nejsou panenské,“ zasyčela jsem a tváře mi hořely. V břiše mi znovu zabublala směs trapnosti a zlobného studu. „A to je jako normální, že démoni...“ Zaváhala jsem. Nevěděla jsem, jak to doříct, protože mluvit s Carnonem o takových věcech bylo trapné, i když byl – nebo snad právě proto, že byl – démon.

„Souložíš?“ ušklíbl se Carnon hříšně.

„Milují se,“ opravila jsem ho s červenajícími tvářemi, „takhle na veřejnosti.“

„Ani démoni nejsou posedlí sexem,“ pokrčil rameny a usadil se na opotřebovanou koženou sedačku. Gestem mi naznačil, ať si sednu naproti. „Ale někdy nás to prostě přemůže.“

Zrudla jsem ještě víc – pokud to vůbec bylo možné – a posadila se co nejdál od něj.

„A tobě už se to někdy stalo?“ zeptala jsem se a kývla směrem k rozdováděné dvojici démonů, kteří už očividně byli skoro hotoví.

Carnon povytáhl obočí. „Ne,“ odpověděl. „Ale kvůli tobě bych udělal výjimku, Elaro.“

„Bohyně mě chraň,“ zasténala jsem a snažila se vytěsnit z hlavy představu, že by něco takového Carnon dělal... na veřejnosti.

„Mohl bys mě přestat oslovovat... no, jakkoliv?“ zabručela jsem, aniž bych ho musela jmenovat.

Temně se uchechtl, jako by přesně věděl, na co myslím. „Fajn,“ řekl pobaveně. „Chceš se rovnou začít ptát, nebo mi nejdřív povíš, co ses dneska dočetla?“

Démon s rudými rohy a šupinatou kůží k nám přišel přijmout objednávku. Počkala jsem, až odejde se dvěma pivy a jídlem, jehož název jsem nikdy v životě neslyšela.

Jakmile jsme byli znovu sami – a když konečně přestalo sténání té dvojice za námi –, odpověděla jsem: „Radši bych začala otázkami.“

„Jak jinak,“ ušklíbl se. „Tak se ptej.“

Během cesty do hostince jsem si promýšlela, na co se zeptám jako první, a tak jsem hned spustila: „Co se stalo s předešlým králem?“

Carnon lehce povytáhl obočí, očividně jsem ho překvapila. „To vlastně nikdo neví jistě,“ odpověděl a opřel se lokty o desku stolu. „Jednoho dne prostě zmizel v Krvehvozdu. Ale jsem si jistý, že je mrtvý.“

„Počítají se doplňující otázky do těch pěti, co jsi slíbil?“ zeptala jsem se, protože jsem nechtěla zbytečně plýtvat.

Carnon se zašklebil a jeho špičáky se zaleskly ve světle luceren. „Jednu doplňující máš grátis.“

Zamračila jsem se a zamyšleně našpulila rty. „Jak sis byl tak jistý, že jsi král? A jak víš, že ten předchozí opravdu zemřel?“

„To jsou dvě otázky,“ podotkl s lehkým pousmáním. „Ale mají jednu odpověď. Cítil jsem, jak na mě přešla jeho moc.“

Odmlčel se a zadíval se na mě způsobem, který mi rozbušil srdce. „V jednu chvíli jsem byl jen Carnon. A v další mě zaplavila moc, o které jsem neměl tušení – nevěděl jsem, co s ní. Jako někdo, koho teď možná taky znám,“ dodal Carnon a pronikavě se na mě zadíval.

Zamračila jsem se. „Až na to, že já nejsem král démonů,“ odsekla jsem a pohledem zavadila o rudého démona, který

se blížil s dvěma poháry a kouřícím talířem. Ať už v něm bylo cokoli, vonělo to naprosto božsky.

„To ne,“ souhlasil Carnon, převzal talíř a jemně na jídlo foukl. „Ty jsi něco jiného.“

„Jak se to jmenuje?“ zeptala jsem se a zvědavě nahlížela na jeho porci.

Zkusila jsem doušek z poháru. Chutnalo to kvasnicově – zdaleka ne tak opojně jako krvevino, ale možná právě proto o něco bezpečnější.

„Smažené škeble,“ odpověděl Carnon a namočil jednu zlatavou škebli do bílé omáčky s něčím zeleným. „Dovází je každý den od Šeptajícího moře. Máme obchodní smlouvy se sirénami. Ochutnej.“

Podal mi škebli, pokrytou omáčkou, a já si nejistě ukousla. Byla teplá, křupavá, slaná – a tak dobrá, že jsem tiše zasténala. Omáčka byla zároveň pikantní i sladká. Carnon se hlasitě rozesmál.

„Ty zvuky, které vydáváš při jídle, by měly být nezákonné, Červenko,“ poznamenal pobaveně. Zamračila jsem se, i když jsem měla pusou plnou škeble.

„Tak co ses dneska dočetla?“ zeptal se.

Polkla jsem a začala mu vyprávět, co jsem si přečetla z knih, které pro mě vybral. Všechny jsem samozřejmě nestihla, ale většinu jsem aspoň prolistovala. Nejvíc mě zaujalo, jak sny smrtelníků pohánějí démonskou magii – i když bylo zřejmé, že ani ti nejmoudřejší učenci si tím nejsou úplně jisti. Přelouskala jsem i učebnici magie pro mladé demony, která zdůrazňovala důležitost záměru při práci s démonskou silou.

„A taky jsem se začetla do knihy o Rohatém bohu,“ dodala jsem s dalším soustem v puse. „Nepřijde mi, že by se nějak zásadně lišil od naší Trojné bohyně.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Soumrak kletby démonů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.